

búsabb, környezete pedig mind kegyetlenebb. Monsignore... kegyelmes úr... eminenciás úr... most pedig már őszentsége. Gátlástalanul üznek csúfot belőle immár, alpári, otromba tréfálkozásuk nem ismer határt. S lám, ő nem sértődik meg, sőt, e megszólítások, ezek a tündöklő, nagy szavak valamiféle gyermeki boldogsággal töltik el a szívét. Boldogok a lelki szegények állapította meg magában végül a remete... *Ego te absolvo...*

Míg egy nap, halálát érezvén közeledni, a vénségesen vén Celestino atya életében először a maga számára kért valamit. Vigyék el Rómába valamiképpen. Mielőtt örökre lehunyja a szemét, szeretné látni, ha csak egy pillanatra is, a Szent Péter bazilikát, a vatikánt, a Szentatyát.

Megtagadhatták-e a kérését? Hordágyra fektették s elzarándokoltak vele a kereszténység fővárosába. S mivel Celestino órai immáron meg voltak számlálva, rögtön föl is cipelték a Vatikán lépcsőin, s bevitték egy terembe, ahol már vagy ezer zarándok tartózkodott. Itt lerakták egy sarokba, hadd várjon ő is.

Vár, vár Celestino atya, végre látja, hogy oszlik a tömeg, utat csinál: az óriás terem túlsó végében kissé hajlott hátú, vékony fehér alak tűnt fel. A Pápa!

Hogy néz ki vajon? Milyen az arca? Celestino atya világlátésában vak-si volt, akár a vakondok, s most kimondhatatlan borzalommal állapította meg, hogy otthonfelejtette a szemüvegét.

De szerencsére közeledett a fehér alak, egyre nagyobb lett, míg végre ott állt előtte, igen, pontosan az ő hordágya előtt. Celestino megtörölte könnyben úszó, rövidlátó szemét, s lassan felült. Ekkor megpillantotta a pápa arcát. És fölismerte.

— Ó, te vagy az, szegény papocskám, szegény, szegény, kis papocskám! — kiáltotta az öreg, nem bírván úrrá lenni felindultságán.

S a Vatikán ódon fennséggel átítatott falai közt íme a következő jelenet játszódott le — először a történelemben: a Szentatya s egy Isten-tudja, honnan idezarándokolt vénségesen vén ismeretlen, barát, egymás kezét fogva együtt zokogott.

Telegdi Polgár István fordítása

LIDÉRCLANG

*Ha virrad ó be várlak
vörös királyi rózsát
rakosgatok s haragzöld
nem hervadó borostyánt
pohárba s künn az erdőn
szedek szekérenyi borzas
borszínű őszi lombot
jöttöd vigyázva titkos
tündökletes nagy őszön...*

*ne jöjj ha télre fordul
ne jöjj a puszta házban
nagy árnyat vet magányom
setétes alkonyórán
lidérc libeg pohárban
halott fenyő fagyöngy ül.*

Kárpáty Csilla